Ч. 45 Субота 26 лютого (10 марта) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї.— Доповняючі вибори до сойму. — З француского парляменту).

Комісия, до котрої відослано проект закона в справі признаваня інжинерам титулу, ухвалила признати такий титул укінченим слухачам всїх політехнік в Австриї та слухачам академій гірничих в Лубні і Пшібрамі. Укінчені слухачі академій рільничих мають одержати титул інжинера господарского, лїсного або культурно-технічного. — У виданім комунїкатї заявляє ческий клюб, що в справі правительственного предложеня о контингентї рекрутів, постановив не держати ся обструкциї в повній палатї, натомість вести єї в справі предложеня о інвестициях і правительственного предложеня в справі будови порту в Триєстї. — Комітет виконуючий правиці ухвалив на своїм вчерашнім засїданю висказати подяку дотеперішному другому віцепрезидентови Лупулеви за єго льояльне поведенє в справі вибору першого віцепрезидента. Відтак ухвалив клюб одноголосно поставити кандидатуру Чеха Жачка на другого віцепрезидента. — Комісия промислова палати послів приймила внесенє посла Ерба, щоби предсїдатель комісиї постарав ся у президента мінїстрів і у мінїстра торговлї, аби комісию признано неустаючою. Відтак раджено над предложенєм субкомітету в справі зміни закона промислового. Комісия економічна палати послів приймила закон о умові між Австро-Угорщиною а Іспанією в справі взаїмної охорони фабричних марок, взірцїв і винаходів.

Вчера відбули ся в Галичинї два доповняючі вибори послів до сойму, а то з сїльских громад в окрузї виборчім Бохня і з міста Львова на місце пок. Смольки. В Бохни вибрано 155 голосами о. Стан. Стояловского, противний кандидат бурмістер Бохнї др. Фердинанд Майс одержав 63 голоси, а кандидат людовцїв др. Франц Бардель 1 голос. — У Львові вела ся завзята борба між мінїстром для Галичини дром Леонардом Пентаком а кандидатом социялїстів п. Ігн. Дашиньским. З борби побідником вийшов др. Пентак, бо одержав 2943 голоси против 1928, які упали на Дашиньского. Чотири голоси були розстрілені.

Француский кабінет предложив сенатови проект амнестиї, дотикаючої всїх справ, які стоять в звязи з справою Драйфуса. Той проєкт складає ся з двох параґрафів. Перший звучить: Всї публичні кроки, які відносять ся до справи Драйфуса, як також всї вже розпочаті карні слїдства мають уважати ся небувшими. Виїмок становлять хиба злочини морду і убийства. — Другий параґраф уважає небувшими всї цивільні процеси, які випливають з тої самої справи. На основі тої амнестиї Золя не буде відсиджувати кари вязницї, на яку єго засуджено, а о то розходило ся теперішному французскому кабінетови.

Новинки.

Львів дня 9-го марта 1900.

— **Іменованя.** Wiener Ztg. оголошує: П. Мінїстер рільництва іменував концепіста дирекциї лїсів у Львові Володимира Гординьского ад'юнктом адміністрацийним, а концептового практиканта намістництва у Львові Віктора Ґаєра і авскультанта краєвого суду в Кракові Франца Гжесичка концепістами тої дирекциї.

— **Стипендию імени цїсаря Франц Йосифа** в квотї 309 корон 60 сот. річно, надав совіт „Народного Дому" у Львові Мих. Сохоцкому, студентови III. року прав, синови секретаря суду в Золочеві.

— **Про похорон еп. Солецкого** пишуть з Перемишля: В похоронї еп. Солецкого взяли участь епископи рускі Чехович і Шептицкий, лат. архієреї Гриневецкий, Пузина, Вебер і Пельчар, і вірменьский Ісакович враз з капітулами. Похорон провадив зразу аеп. Ісакович, а дальше на кладовище аеп. Гриневецкий. — Покійний еп. Солецкий оставив около 250.000 зр. враз з точним завіщанем в руках місцевого нотаря, призначуючи більшу часть маєтку на церковні і добродїйні цїли, а до 40.000 зр. родинї.

— **З Родехова.** В недїлю 11 н. ст. марта дають члени читальнї „Просьвіти" в Радехові представленє „Наталки Полтавки", комедіо-опери в двох дїях а трох відслонах, на котре Видїл запрошує Р. Т. земляків. Цїни місць: крісло 1

14)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З француского — Юрия Онета).

(Дальше).

XII.

Коли Курсіє того вечера найшов ся перший раз сам в їдальни, обійми його глубокий смуток. Їв скоро і мало і перед Розалією сховав ся до кабінету, аби викурити циґаро. Але з поміж синявих колісцят диму, що бігли з циґара до стелї, показували ся єму по черзї: то глумливе лице барона Трезоріера, то сумні очи фальшивого Жерве, то знов змарнїле лице монахинї, в білім чипци, що прикривав голову єго дочки — і єго сум та невдоволеня чим раз більшіли. Гадав собі, що повинен був вже давно віддати Трезоріерам грошi, які Генрик видав на часопись. Завтра їх дістануть. Одно політичне сторонництво предкладало єму купно часописи, а припізнювала ся справа лише тому, бо він поставив за услівє, що задержить редаґованє часописи три роки, коли тимчасом купуючі хотїли задержати редакцию для себе. Єму предкладали місце начального редактора, але він, чуючи, що тодї єго положенє не буде забезпечене, ще опирав ся. Але бажанє віддати грошi, не дозваляло єму довше вагувати ся, і тому чув ще більший жаль до барона. Була хвиля, коли хотів іти до Жакінота, котрий лише що став мінїстром публичних робіт, і зажадати тайних фондів на веденє часописи. Але здержувала єго одна річ. Цїле своє житє перевів на борбі за знесенєм тайних фондів, і яко жертва своєї честности, не хотів похвалювати істнованя тих фондів тим, що сам буде з них черпати підмогу. А до того не був певний, що єму Жакінотo відповість. Уразив єго трохи минувшого дня, а знав, що єго товариш був дуже підозріваючий. А ще крім того, коли мінїстер прийме єго предложенє, буде мусїв бути на єго услуги, з'обовяже ся тим самим боронити єго на кождий поклик, а та гадка, що буде мусїв вихвалювати приятеля в часописи, була для него просто прикрою. Отже рішив продати часопись, і коли то зробив, віддослав Генрикови з радостию чек на двайцять тисячів франків, жадаючи оправданого приняття тої суми. Вечірна почта принесла єму ще того самого дня потверджене відбору, котре перечитав з гірким вдоволенєм. „А все таки взяли мої грошi! Не маю вже нїчого від них, а они мають мої грошi". Єму здавало ся, що ті єго двайцять тисяч варті були богато більше, як ті, які дав єму Генрик, і що молодий чоловік ще щось єму винен.

Однако не довго дурив ся. На другий день, на переді жертв, які розписала одна часопись на „паливо для бідних", вичитав: Жільберта, двайцять тисячів франків. Задрожав з гніву. В першій хвили хотів написати до Генрика, що він божевільний. Однако відтак мусїв признати, що Генрик зробив дуже добре. Курсіє замкнув ся в своїй самотї і знеохотї. Чув ся дуже нещасливим. Коли упав з висоти редакторства до уровени звичайних послів, пересьвідчив ся о людскій підлоті і користолюбивости. Ті, що ще вчера кланялись єму дуже низько, аби одержати потрібне їм слївце в часописи, нинї удавали, що єго не знають. Не вибрано єго президентом прасового бюра. В промисловій комісиї побив єго молодий посол з лївиці, ледве двайцятьшістьлїтний посол. Такий молокосос і він, ученик Бляякі'ого! Замітив, що всьо відвертало ся від него і що вже нїчого єму не удавало ся. По десятьох лїтах парляментарного житя, був менше поважаний, як в перших днях свого посолованя. Єго настрій змінив ся цїлковито. Перестав взагалї з людьми говорити, і змінив ся дуже фізично.

Тимчасом в Неплї Жільберта з радостию учила ся віри і релїґії і неутомимо працювала. Дім, до якого дістала ся, ідучи за радою свого морального опікуна, не був звичайним монастирем, де переводять час лиш на молитві.... То був разом дім працї, захоронка для дїтий і притулок для бідних. Заложений добродійкою, що побудовала єго і удержувала власним коштом, вскорі так розвинув ся, що треба було шукати ще поважнїйших средств, і зарядом займив ся кружок богатих женщин, з сестрою Тересою на чолї, що виявила в тім напрямі незвичайні спосібности. Монахинї мешкали в самім заведеню, разом з молодшими новичками, що робили в монастири всякі більші і менші послуги. То при кухни, то в келїях, то при роботї коло дїтий, при науцї, ті честні женщини жертвували ся від рана до вечера тяжкій працї, перериваючи єї від часу до часу релїґійними вправами, конечними для їх званя.

корона, лавка 60 сотиків, а вступ на салю 30 сотиків. Початок точно о 8 год. вечером. Дохід призначений на будову дому читальнї „Просьвіти“ в Радехові.

— Убийство на улици. З Берна моравского доносять, що в Цвєтль споднено перед кількома днями злочин убийства в білий день на улици. Убийства, которого жертвою упала учителька, п-на Стрес, мали допустити ся два селяни, з котрих одного вже увязнено, а другий утїк.

— Пошукують чоловіка, що пропав ще перед 80 роками і доси не дав знаку о собі. Віденьска ґазета урядова оголосила именно едикт, в котрім каже, що Иван Ґріч родом з Фурт в долїшній Австриї, уроджений ще 20 червня 1776 р., отже чоловік, котрий мав би нинї 124 лїт, пропав десь перед більше як 40 роками і доси не дав о собі знати. Позаяк свояки пропавшого не знають, де він подів ся і він доси не дав нїякої звістки о собі, то они просять, щоби Ґріча признати за померпюго.

— Дурисьвіт, якого мабуть ще не було. Молодий наробчак Стефан Сабо з Людаш на Угорщинї, забагав прийти легким способом до гроша і взяв ся на спосіб, якого мабуть всілякі дурисьвіти з великого сьвіта ще доси не практикували. Користаючи з того, що він молодий і має лице як у дївчини, перебрав ся таки за дївчину та їздив на зелїзници Вамош-Дерик-Мішкольц і робив підчас їзди знакомства з всїлякими панами; він давав ся їм обнимати і цїлувати, щоби при сїй нагоді забирати їм з кишені порťреси з грішми та золоті і срібні годинники. То удало ся єму кілька разів, але остаточно жандармерия вислїдила хитрого пташка і він тепер сидить в дамскім пальтотику, в капелюсї з перами і заслонений вельоном — в кримінал̈ї.

— Розмелена дитина. Пятилїтний синок властителя млина Василя Довголиса в Окнї на Буковинї упав так нещасливо з помоста в млинї, що дістав ся під колесо, що в споді під помостом обертає камінь, котре єго вхопило і розмололо. Батько дитини поспішив зараз на поміч, але застав вже лиш роздушену масу тїла з поломаними на дрібні кусні кісточками.

— Самоубийство. Др. Франц Срочпньский, лїкар-окулїст в Кракові, відобрав собі вчера рано житє вистрілом з револьвера. Найдено єго на фотели з перестріленою грудию. Самоубийник лишив два листи. Причиною самоубийства була імовірно сильна нервова недуга.

— Великий пожар. Вчера в полудне вибух огонь в Théatre français в Парижи, і знищив більшу половину будинку. В тім театрі містили ся найцїннїйші дїла француской штуки, образи, статуї, цїнна бібліотека і богато рукописий. Тому вість о пожарі викликала в цїлім Парижи занепокоєнє. Сторожи пожарнїй удало ся по сильній працї огонь зльокалїзувати і більшу половину дїл штуки і бібліотеку уратувати, однако шкоди величезні. Між иншими знищена статуа Вольтера і образ на стели, представляюий Францию, як розділює вінцї трем великим писателям: Молієрови, Кірнейлеви і Расінови. В огни погибли дві особи, артистка Анріо і одна служниця.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 9 марта. Супротив того, що католицке сторонництво народне не віддало білих карток, лише голосувало за кандидатурою пос. Прадого на першого віцепрезидента палати, грозять тепер Чехи тим, що викличуть президиальну кризу в палатї, бо теперішний президент др. Фукс, також член католицкого сторонництва, був вибраний на своє становище лиш голосами правицї.

Будапешт 9 марта. Бувший президент мінїстрів бар. Банфі визвав на поєдинок посла Уґрона, котрий публично закинув єму дефраудацию виборчих фондів.

Льондон 9 марта. Бюро Райтера доносить з Мафекінґа під д. 19 лютого: Між дїтьми в жіночім таборі лютить ся пропасниця і тиф. Вояки не мають поживи і між ними прокинула ся дезинтерия і жолудкові недуги, шпиталї переповнені. Коло табору жіночого утворило ся величезне кладовище дїтий. Бури бомбардують місто. Від початку облоги погибло від куль взагалї 292 людий.

Льондон 9 марта. Доносять з Капштадту: Дві шкадрони кінноти, що дня 13 лютого пропали без вісти, вернули до Пардеберґа. Трета шкадрона попала в неволю і її відставлено до Преториї.

Льондон 9 марта. Часописи доносять, що анґлїйскі войска займили послїдної ночи місто Бурґерсдорп без опору, бо Бури уступили до границї Оранїї.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Оповістка.

— В Марківцях, стация зелїзнична і почта в місци єсть на продаж стара церков. Близша відомість в урядї парохіяльнїм.

Василь Р. в Стрию: Прилад до слуханя для глухих єсть двоякий: 1) Прилад Поліцера єсть то маленька рурка з целюльоїду, котру вкладає ся до уха; — 2) Ганнеманна електромікрофоновий прилад до слуханя, при помочи котрого той, що недочуває, може добре чути, хоч би хтось і здалека до него говорив і зовсїм не кричав. До сего приладу належить мале електричне звено (елемент), котре можна

Жільберта від першого дня почала їх наслїдувати у всїм, хоч не була привикла до так тяжкої роботи. Не нарікаючи нї слова робила службу при старших сестрах, що по більшій части походили з села, були прості і необразовані. Отець Броссар приходив два рази на тиждень до неї на науку. Був то для Жільберти відпочинок і правдива приємність. Вечером, коли її товаришки спали, учила ся катихизму. Її здоровлє знаменито їй служило при такім дїяльнім житю.

На щастє не мала часу гадати о своїм положеню. Однако заєдно гадала о вітци. Кождого тиждня писала до него, впевнюючи, що хоч з далека то все любить єго однако. Не діставала нїяких відповідий. Здавалось, що Курсіє видер її просто з свого серця. Для Жільберти було то дуже сумно.

Так минуло два місяцї. Одного рана, коли була занята шитєм простирал і обрублюванем, появила ся в комнатї сестра Тереса з панею, котрій показувала лад в заведеню. Здивована Жільберта пізнала в дамі баронову Трезоріє. Баронова перейшла цїлком спокійно широку комнату, слухаючи пояснень, які давала їй сестра настоятелька, відтак обернула ся до Жільберти:

— Як ся маєш моя дитино, тїшу ся дуже, що бачу тебе.... дуже тобі до лиця в тім чипци... Чи не моглаб я, сестро, поговорити кілька слів з панною Курсіє.

— Дуже прошу.... Я не знала, що панї баронова знає ту нашу любу малу. Можу вам її представити як примір доброти, лагідности і розуму. Панї баронова то одна з наших добродїок, моя дитино.... Їй будемо завдячувати новий будинок.

Сказавши то настоятелька вийшла з комнати. Ледве замкнула двері за собою, баронова сердечно обіймила Жільберту.

— Задля тебе приходжу сюди, люба дитино, чей здогадуєш ся того. Хтось, кого дуже люблю, шалїв з розпуки, не знаючи, що з тобою дїє ся. Отже треба було розбити цїлий дамский комітет, аби добути таке становище, щоби могти прийти сюди, коли схочу... Як бачиш, удалось менї.

— То що сказала перед хвилею сестра Тереса дає менї пізнати, за яку цїну...

Баронова усьміхнула ся:

— Нїчого великого, моя дитино. А впрочім то для бідних... Але як тобі веде ся? Чи не бідуєш тут надто... Чи та праця не за тяжка для тебе?

— Чую ся дуже добре, дорога панї і колиб не брак вістий від вітця, я нїчим не журилась би.

— За то я маю від него вісти. — Моя служниця бачила ся з Розалією. — Здоровлє пана Курсіє добре, але єго настрій на жаль не змінив ся.

— Які ви добрі, що памятаєте о моїх баканях! Отже не хорий; а ті зимна не шкодять єму?

— Нї, моя люба, єму тепло і в палатї і у него в мешканю. Але ти, чи не мерзнеш в своїй келїї?

— То нїчого, то здорово...

— Але твої бідні ручки цїлком червоні.

Баронова взяла в свої долонї дрібні, хороші, хоч затвердлї від працї руки Жільберти і дивила ся на неї неспокійно і ніжно.

— О, прошу панї, колиб я не терпіла не булоби для мене нїякого оправданя — бо мій бідний отець терпів би лиш сам і то через мене.

Панї Трезоріє діткнула устами її чола, обіймила сердечно і вернула до настоятельки. Имени Генрика не вимовлено. Але якась надїя заяснїла в серци Жільберти і сестра Тереса почула з зачудованем, як она співала вечером якусь пісню при роботї.

Повороту баронової дожидано на улици Пресбурґ з великою нетерпеливостию. Генрик не міг собі найти місця цїлий день, знаючи, що єго мати у Жільберти а барон не пішов до бюра. Оба не дали навіть розібрати ся бароновій, лише завели до сальонику та засипали її тисячами питань.

— Дайте менї відітхнути — почала баронова, усьміхаючи ся на гадку приємности, яку зробить єму своїм оповіданєм. — Отже дуже добре має ся, красша як коли небудь в своїм чипци і сїрій сукни. Коли я її побачила шила простирала, але менї сказали, що день перед тим замітала подвірє.

— Замітала подвірє! — крикнув з обуренєм пан Трезоріє.

— Так і кажуть, що виявила при тім велику силу.

— То так, як ті нещасливі женщини на улици, що дрожачи з студени замітають рано для заробку і котрі ми оба з вітцем так жалуємо. То страшне! — стогнав Генрик.

— І то все ще за дармо — жартувала мати.

Але Генрик не гадав так. Обурював ся на гадку тої працї, яку мусїла робити єго мила і тяжко засумував ся.

— Ось — сказав вкінци — до чого довів ту дївчину глупий і дикий отець. І коли то скінчить ся? Навіть не можна того привидїти. Тепер она на пробі і нїчого не вказує на те, аби Курсіє змяк, стане монахинею... І тодї будемо розлучені на віки, бо хоч можна вийти з монастиря, але така дївчина як Жільберта, коли раз там буде, того не зробить. А що тодї буде зі мною?

Тепер і баронова посумнїла. Здавалось їй, що зробить синови велику приємність, як буде оповідати о силї тїла і твердости волї молодої дївчини, коли тимчасом викликало оно просто противний наслїдок.

— Ставляю ся на місци Курсієра; він мусить бути страшно прибитий.

На то вірвав ся Генрик.

— Але то зьвір! І ви жалуєте єго, тату? Маю охоту піти до палати Бурбонів, вхопити за ту красну бороду і волочити по земли. Як я єго ненавиджу! Я убив би єго, колиб він не був вітцем Жільберти.

легко сховати в кишени, і два дуже чутливі телефони, з котрих один служить до говореня а другий прикладає собі глухий до уха. Всї ті три части приладу суть сполучені з собою дротами. Дроги ті можна відповідно продовжити, так, що можна до глухого говорити і здалека. — Котрий з тих приладів єсть відповіднїйший і лїпший, сего ми не можемо осудити; се може сказати лиш лїкар, і то очевидно, по огляненю глухого. — **Віль. д. кар. у Львові**: Жовтачка не єсть то якась недуга сама про себе, лиш обяв недуги, котрим показує ся якась инша недуга; отже щоби вилїчити ся з жовтачки, треба лїчити ся від тої иншої недуги. Сама жовтачка бере ся з того, що жовч, яка творять ся в печінцї, не може з печінки і м хурця жовчевого дістати ся до кишки, званої дванайцяткою (від того, що єсть на 12 пальців або цалїв довга) і перехить в кров а з нею дістає ся аж під шкіру, котрій надає відтак жовтої барви. Найчастїйшою причиною, що жовч затамує ся, буває катар жолудка або кишок, котрий дістає ся аж до проводів жовчевих, котрі опухають і не перепускають жовчи; то єсть т. зв. катаральна жовтачка. Другою причиною може бути, що т. зв. жовчеві камінчики заткають проводи жовчеві. Може також бути, що кишка опухне в тім місци, де жовч до неї виходить. Того рода жовтачку называемо звичайно жовтачкою печінковою. Наконець може бути і так, що з самої крови творить ся жовта краска, котра надає тїлу жовтої барви, і то єсть жовтачка крови. Ми очевидно не можемо знати, якого рода єсть у Вас жовтачка, але припускаємо, що найскорше катаральна і длятого ось що ще скажемо: Поминувши то, що в жовтачцї тїло набирає жовтої барви і т. зв. білок ока стає жовтий, то ще й язик буває жовто обложений, в роті чує ся гіркий смак, моч (урина) буває темно жовта аж брунатна, а кал (відходи) буває сїрий (не жовтий), твердий, зовсім подібний до глини, і заносить падлиною, бо нема жовчи в кишках, котра потрібна до травленя. Недужий не має апетиту і чує велику відразу до мяса і товстих страв — се сама природа дає знак, що не треба їсти мяса і товщу. Дальше, чує ся недужий ослабленим, нидїє, спадає з тїла, на него находить дрімота, дістає завороту голови, робить ся згризливым, иноді дістає свербячки, а живчик (пульс) бє дуже поволи (40 разів на мінуту, замість, як звичайно у дорослого чоловіка, 71 разів). В жовтачцї найважнїйші дві річи: перше, відповідно живити ся, друге, правильний і легкий столець. Товстого мяса і товстих страв рішучо не можна їсти, а так само вистерігати ся всяких трудно стравних страв. В перших початках найлїпше зовсїм не їсти мяса. Що дня треба брати левативу з літної води за помочию т. зв. ґеґара (літра води на дорослого чоловіка). Можна також при твердім стільци брати рано натще ложочку або дві карльсбадської соли, розпущеної в склянцї теплої води. На снїданок пити чай зі збираним молоком і суха булка (сухарики) до того; на другий снїданок зо два печені яблока; на обід рідонький клиїк, ячмінний, переціджений і пісний або добре визбираний росіл з телятини (міцний такий росіл можна заступити на ґалярету — студенець — і їсти єї), до росолу суха булка; мясо вижиловане посїканє, добре посолене і припражене без масла або якого иншого товщу а до того богато компоту з яблок або уварені сушені (лиш не в димі) сливки. Взагалї овочів як найбільше (компот і печені яблока); відповідно до того підвечірок і вечера; жовтка на мягко. Можна їсти добре упечену худу телятину, хоч би й студену, пити молоко найлїпше збиране. Треба пити богато води, найлїпше т. зв. Білїньску (в аптицї фляшка по 22 кр., в торговлях трохи більші фляшки по 26 кр., лиш щоби не була студена; фляшки держати лїжми і надпочату затикати непродіравленим корком). Дуже важна річ, щоби держати ся тепло і що другий день купати ся в теплій водї. Впрочім зарадьте ся лікаря, а так само і що до кашлю, бо не можемо знати яка єго причина. — **М. П. з Ту.**: 1) Щоби паперові стикети наклиїти на зелїзо або цину, треба зробити такий клий: Взяти 5 частий (на вагу н. пр. пять ґрамів, пять дека і т. д.) житної муки, 1 часть венецияньскої терпентини і розпущеного каруку. Насамперед треба змішати муку з терпентиною, а відтак додати тілько рідкого каруку, кілько потреба, щоби той клий був досить рідкий. — Також має бути добрий слїдуючий американьский клий: Взяти як найлїпшої муки і домішати до неї половину (на вагу) або трошечки менше мілко потовченого цукру, наляти горячої води і зробити клий як звичайно. Сей клий борзо кисне і треба єго що дня сьвіжо робити. Спробуйте ті клиї і дайте при нагоді знати чи добрі та котрий лїпший. — 2) Skorowidz почтовий, виданий урядником почтовим п. Біґо подає всї місцевости в Галичинї і на Буковинї, уряди почтові, староства, уряди парохіяльні і імена властителів більших посїлостий. Карта інж. Корнмана накладом книгарнї Альтенберґа у Львові подає всї дороги. — Відповідь на послїдне питане в „Переписці господарскій“. — **В. В. Срдп.**: Насамперед тепер не пора подавати ся до якої небудь бурси; можна аж під конець року, коли розписують конкурси. Бурси суть всїлякі, і рускі і польскі а годі нам тут подавати услівя всїх бурс. Звичайно приймають лиш тих, що хотять ходити до шкіл середних; менших малих дїтий до шкіл народних. Суть бурси безплатні але й платні, де треба платити що найменше 15 зр.; иноді приймають за половину цїни а н. пр. платна бурса руск. Товариства педаґоґічного приймає кількох хлопців і зовсїм безплатно о скілько єсть на то місце і фонди. Ставропигійска бурса вимагає від бурсака ще й доброго голосу, щоби міг сьпівати в церкві. Єсть також руска бурса промислова. Всюди треба мати свою постїль і одїж та біле і обув в приписанім числї; так само і книжки, хоч ті можна иноді дістати і даром о скілько бурса ними розпоряджає. Звичайно під конець року подає наша часопись і инші ґазети конкурси бурс, в котрих суть подані услівя; тогди треба на них уважати і подати ся в означенім там речинци. — **Анна Дуб у Вип.**: То добродійна льотерия і тягнення тих льосів не подають анї банки анї фінансові ґазети, отже й нема способу довідати ся. Того рода льоси продає ся і купує ся як-раз на то, щоби не конче вигравати, бо то преці на добродійні цїли. Чи менше людий зголосить ся по свої виграві, тим більший зиск буде для добродійної цїли. Прочитайте на льосї де і у кого можна дістати спис витягнених льосів і пишіть туди та зажадайте присланя того спису. Дивна річ як наші люди скорі до добродійних цїлий десь там сьвітами, а самі о себе і своїх не дбають. — **Короп. в Дол.**: Австрийский і угорский не витягнені, з угорских витягнено таку саму серию, але ч. 99 — щастє обминуло! Що до других льосів то прочитайте собі повисше під знаком „Анна Дуб.“ — **Ів. Щеп. в Яз.**: Не витягнений. Виграна сума премієва пропадає по 5 а сума амортизацийна по 30 роках від речинця виплати. — **Читатель в Жидачеві**: Не витягнений. Льос важний аж до 1933 р. — **No І. Букачівцї**: 1) Льоси не витягнені; — 2) Адвокат др. Андрій Чайковский в Бережанах. — (Дальші відповіди пізнїйше).

☛ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

Родичі поглянули з смутком на свого лагідного, доброго Генрика, що так сильно обурив ся перший раз в житю. Однако по хвили трохи успокоїв ся і знов став говорити:

— Але то неможлива річ, аби так довше мало тревати. Не стерплю того довше.

— Щож ти можеш зробити, дитино? Стрічаєш непобориміі перепони: опір вітця і волю дочки.

— Як їх не пересьвідчу, то дійду підступом до моєї цїли, але так оно не скінчить ся.

Сказав то так рішучо, що обоє родичі занепокоїли ся.

— Гадаю, що не допустиш ся ніякого насильства? — спитав барон.

— Ні.

— Чей не зробиш нічого, що могло би пошкодити славі тої бідної дівчини. То сьвята річ, сам знаєш.

— Я волів би умерти, як єї скривдити.

— Ну так, але тут не іде о то, аби умерти — перебила пані Трезоріє.

— То скажи нам, що гадаєш робити.

— Маю лиш один плян: піду до Курсієра і раз з ним розмовлю ся. Я не бачив ся з ним ще від часу, коли він дізнав ся, хто я в дійсности. Мушу єго бачити і почути єго голос...

— Але перед хвилею мав ти такі божевільні наміри...

— То було несправедливо з моєї сторони; я говорив дурниці, гнїв мене засліпив.

— А як то само повторить ся в розмові з ним?

— Буду спокійний, бо буду гадати о Кільберті.

— Остаточно, щож єму скажеш?

— Всьо, що піддасть менї моя розпука.

— А як не схоче тебе вислухати?

— То буду вже певний, що не можна нічого від него надіяти ся. Але доси маю ще надію.

— Коли так — сказала пані Трезоріє — то іди за голосом совісти. На всякий спосіб числи на нас, що небудь обіцяєш п. Курсіє, ми ідемо з тобою рука в руку. Правда? — обернула ся до мужа.

— Безусловно — потвердив барон — головно іде о щастє тих двох дїтий, коли б я мав навіть на все виречи ся кандидувати против Курсієра в Бізї. Ах, лиш Господь знає, кілько буде мене то коштувати.

Генрик хвилю мовчав, відтак спитав по важно.

— Чи позволите менї, тату, зайти так далеко, щоби я на мою відвічальність випер ся ваших політичних поглядів?

Трезоріє зірвав ся з крісла, а на єго лици появило ся невдоволене

— З жалем бачу, що ти, сину, не маєш ніяких пересьвідчень. То нечуване, та нинїшна молодїж. Монархія чи республика і то аби яка, їм всьо одно. Лиш ми старі вірні своїм пересьвідченям.

— О, тату, я присягав лиш одну вірність: моїй Кільберті.

Мати усьміхнула ся до вітця.

— Молодий, як бачиш, залюблений і нещасливий.

— Остаточно, хлопче, послухай — згодив ся вкінци барон — не приставай хоч до социялїстів.

Генрик кинув ся вітцеви на шию і обсипав єго поцілуями.

— Бачу, що мене дійстно любите, коли тілько жертвуєте для мене. Але будьте спокійні, не надужию нічого. А тепер мушу від Курсієра дістати всьо не уступаючи єму в нічім.

— Ну, а тепер ходім снїдати — закінчив барон, цїлком веселий і взявши баронову під руку, додав:

— Та мала нїколи не буде знати всього, що ми перебули, щоби з неї зробити мілїонерку і баронову.

(Дальше буде).

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).